

handlinger, der have fundet Sted, idet man mente, at den var ret naturlig. Jeg maa paa Foreningens Medlemmers Vegne takke den højtærede Landbrugsminister for den Velvilje, Henstillingen har mødt hos ham, og sige, at det naturligvis er uvæsentlig for Foreningen, om den faar Pengene paa den Konto, som her er foreslaaet, eller paa en anden Konto. Foreningen har kun troet, det var naturligt og rimeligt, at den kom med sin Henstilling, og derfor har jeg indbragt Andragendet i den Form, som her er anvendt. Det vil jo ikke være Foreningen, der har Afgørelsen, det er Landbrugsministeren og Indenrigsministeren i Forening med Finansudvalget, der ville have at tage Beslutning i saa Henseende. Naar jeg ved en tidligere Løjlighed paa Grund af min varme Interesse for denne Forening har ladet mig lede til at bruge et Udtryk, der synes at have været lidt mere vidtgaaende, end det burde være, glæder det mig dog, at det af det Citat, som den højtærede Minister fremkom med, fremgik, at jeg kun har sagt, at jeg var *fristet* til at benytte det stærke Udtryk. Jeg er mig fuldt bevidst, at naar jeg har sagt, at denne Forening havde *Ret* til at „kræve“, har jeg ikke dermed haft til Hensigt at sige, at den i og for sig havde nogen Ret. Det har denne Forening selvfølgelig lige saa lidt som andre. Jeg har ikke mine Ord nærværende for Øjeblikket, min Mening var, at naar vi se de mange Bevillinger paa Finansloven til Foreninger, som efter min Formening have mindre Krav paa Statskassen, kunde det være naturligt og rimeligt, at den Forening, der her er Tale om, ogsaa kunde komme i Betragtning, og at det da kunde tillades i alt Fald at bruge et saadant Udtryk, men jeg skal selvfølgelig fuldt ud erkende, at et egentligt Krav kan der aldrig have været Tale om. Det er kun en Henstilling, en Bøn, en Begæring fra disse Smaafolk, som den ærede Ordfører skildrede saa sandt og saa træffende, og om hvem vi, der kende mere til dem, vide, at de have saa lidt til deres daglige Behov, at de maa spare paa Smaapengene i en Grad, som de, der have blot nogenlunde til Livets Behov, ikke gøre sig noget Begreb om. Naar disse Folk nu trods dette have været i Stand til at yde i Bidrag til denne Forening saa meget, som de have gjort, kun med det Maal for Øje, at de ikke ville falde Samfundet til Byrde paa deres gamle Dage, skal jeg ikke nægte, at saa staar det for mig saaledes, at er der noget Sted, hvor Samfundet som saadant ved Finansbevillinger kan have

Grund til at vise Imødekommenhed og Velvilje — naar ellers alt styres godt og rigtigt — er det her. Jeg skal derfor ved Siden af, at jeg takker for den Velvilje, Foreningen hidtil har nydt, paa det varmeste anbefale den til fremdeles og i mere og mere udstrakt Maal at nyde Velvilje, for at Foreningen i samme Grad, som den vinder forøget Tilslutning, og Medlemmerne blive ældre, kan faa de fornødne Midler til at udbetale de ret tarvelige Understøttelser, der her er Tale om. De have for de paagældende Familier den Betydning, at de redde dem fra paa anden Maade at falde det offentlige til Byrde. Jeg mener derfor, der er god Grund til at yde Støtte her, og skal selvfølgelig overlade det fuldstændig til de Magter, der have det i deres Haand, at finde de rette Veje og den rette Plads til Understøttelsen. Det er os kun om at gøre at fremme Formaalet, som der har været arbejdet saa ihærdigt for i en Række af Aar.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstillingen Nr. 4 (se Tillæg B., Sp. 566—67)

vedtoges enstemmig med 63 Stemmer.

Indstillingen Nr. 9 (se samme Sted)

vedtoges enstemmig med 66 Stemmer.

Indstillingen Nr. 13 (se samme Sted)

vedtoges enstemmig med 70 Stemmer.

Til Forhandling sattes dernæst Ændringsforslag Nr. 2 uden for Betænkningen af *Høegh-Guldberg* (se foran) vedrørende *Kirke- og Undervisningsministeren*.

Høegh-Guldberg: At i Oldtiden saa godt som alle Kulturfolk satte Skuespilkunsten meget højt og ansaa den for at være et fortræffeligt Dannelsesmiddel, at Staten den Gang understøttede Scener og Skuepladser og Driften deraf, og at der i Vekselvirkning dermed fremkom Skuespil, der den Dag i Dag, baade naar de læses og delvis naar de opføres, have været Genstand for Beundring, og at denne Beundring har kunnet holde sig gennem Aarhundreder, behøver jeg ikke at dvæle ved, Her i Landet har Staten støttet denne Kunst i Hovedstaden i mindst 150 Aar og har gjort det i stedse stigende Grad. Det har haft